

“El sembrador va sortir a sembrar...”

Em preguntaven, no fa massa dies: “ De tot això que recolliu els de Càritas (roba, mobles...), ja se’n fa un bon ús?”

Si us he de ser franc, em vaig incomodar amb aquesta pregunta. Sobretot per dos motius:

Primer. Quan jo regalo una cosa, trobo que és de molt mal gust indagar després com han utilitzat el meu obsequi. Oi més si, com sol passar amb el que rebem a Càritas, allò que he donat era quelcom que em sobrava i més aviat m’he tret una nosa de casa.

Segon. N’hi ha que són molt primmirats amb allò que donen per als necessitats i, en canvi, solen fer els ulls grossos amb allò que malgasten ells mateixos o els seus pròxims.

L’acció de Càritas segueix uns barems diferents dels de la rendibilitat i l’eficàcia a què estem tan acostumats.

A Càritas intentem sembrar, amb esperit de solidaritat, aquells valors que sovint han estat negats a aquells que truquen a la nostra porta. És un treball lent, pacient i silenciós, difícil de mesurar.

Ben sovint has de sembrar molt perquè unes poques llavors arribin a germinar. Que, en un altre lloc, serien més rendibles? Potser sí. Vés a saber.

Però la terra que tenim es aquesta i és aquí on ens toca sembrar.

(Pere Fradera, L’Evangeli llegit des de Càritas)